

Het deed een mensch goed, als hem nog eens flink de waarheid werd gezegd.

Maar de dominee vroeg: „Zijn er zulke mannen en vrouwen onder u?” Daarna antwoordde hij: „Helaas, ze zijn er maar al te veel.” Toen zei hij: „Amen” — en het was, alsof zijn hart schreide.

Het dankgebed was het gebed van Mozes, den man Gods: „HEERE, Gij zijt ons geweest een toevlucht van geslacht tot geslacht”

Ze vonden het vreemd, dat de dominee zoo maar een gewonen psalm stond te bidden.

Ten slotte zongen ze:

Want deze God is onze God;
Hij is ons deel, ons zalig lot,
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden;
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.

Toen ze opstonden om den zegen des Heeren te ontvangen, verhieven niet allen hun harten tot God, want ze waren te zwaar, die harten, door dingen, die beneden zijn. Ook kwam er bij sommigen wat neerdrukkende weemoed bij — en de orgelist met zijn „Uren, dagen, maanden, jaren,” maakte ze nog zwaarder.

Ze waren koud geworden in de kerk, dies haastten ze zich huiswaarts om te eten en te drinken, besproeiend de bollen, hier met een kommetje heete melk, daar met een glaassie warme pons, en sommigen dronken bisschop. Ze prezen de bollen met hun woorden, gelijk ze de preek geprezen hadden met hun gedachten, de bollen als lekker luchtig en de preek als zwaar, gelijk betaamt. Langzamerhand werden ze ook vroolijk, want de indrukken der vergankelijkheid vlogen als een schaduw heen.

„Zalig uiteinde” wenschten ze elkaar toe.

In dezen nacht nu was de slaap van Janus z'n vrouw geweken.

Hoe heette die berg toch, waar Mozes in dat mooie land kon kijken? daar kon ze niet òpkomen maar ze wist, dat die